

Μοιάζει στη Νασίν!

/ [Πεμπτουσία](#)

-Μοιάζει στη Νασίν!

Η μικρή Δήμητρα είχε κολλήσει το ροδαλό της προσωπάκι στη βιτρίνα με τις κούκλες... Μικρές και μεγάλες, ξανθομαλλούσες κυρίες στα αστραφτερά τους φορέματα, κοκκινομάλλες μικρούλες με φακιδιασμένα προσωπάκια, μωράκια στα ροζέ και γαλάζια βρακάκια τους με τις πιπίλες τους... Μόλις τις τραβούσες κλάματα μωρουδίσια... Όταν τις ξανατραβούσες χάχανα μωρουδίσια... Ο κύριος του μαγαζιού τις τραβούσε και τις ξανατραβούσε χαμογελώντας, γιατί η μικρή Δήμητρα ξεκολλημό δεν είχε...

- Δημητρούλα μου, θα πάμε στην αγορά να διαλέξεις το δώρο σου... Σήμερα είναι ανοιχτά όλη τη μέρα και είναι όλα στολισμένα... Το δέντρο στην πλατεία με τα φωτάκια του, τα караβάκια, οι παρέες των παιδιών που καλαντίζουν, οι βιτρίνες όλες στολισμένες...

Η γιαγιά απариθμούσε με όλο της το «ταλέντο» τη μαγεία της μέρας, περιμένοντας τη μεγάλη προσδοκία ζωγραφισμένη στα αμυγδαλένια μάτια της εγγονής της... Και δε χρειάστηκε πολύ... για να της χαρίσει ένα πηδηχτό, εκρηκτικό «Ναι!!!»

- Μοιάζει στη Νασίν!

- Αυτή εκεί με το κόκκινο φόρεμα και τις κορδέλες στα μαλλιά... Να ρωτήσουμε αν μιλάει ή αν περπατάει... Μα ποια κοιτάς;

- Μοιάζει στη Νασίν!

Η μικρή Δήμητρα είχε καρφώσει τα υγρά καφετιά της μάτια στο νέγρικο κοριτσάκι που κοιτούσε τον πραγματικό κόσμο, χωμένο στην αριστερή γωνιά της βιτρίνας. Ήταν κι αυτή κομμάτι του φαντασμαγορικού κουκλίστικου σκηνικού με τα μαύρα ολοστρόγγυλα ματάκια της κρυμμένα κάτω από τα κατάμαυρα δαχτυλιδένια μαλλάκια...

- Μα τη μαύρη κούκλα θα πάρουμε; Έχει τόσες όμορφες... Μήπως θέλεις εκείνη με το μωράκι της στο καροτσάκι που μοιάζει με τη μανούλα και την Ξένη μας;

- Μοιάζει στη Νασίν!

Η Νασίν ήρθε για έναν χρόνο στο σχολείο... Η δασκάλα την έβαλε να καθίσει δίπλα στη Δήμητρα... Δε μιλούσε καθόλου τον πρώτο καιρό... Μόνο η μικρή Δήμητρα της έκανε παρέα και μοιράζονταν οι δυο τους το τοστ που έφτιαχνε η μαμά κάθε πρωί... Η Νασίν πολλές φορές πεινούσε αλλά δεν το έλεγε, μόνο κοιτούσε... κοιτούσε... Και η Δήμητρα κατάλαβε πως δε χρειαζόταν όλο το τοστ για να χορτάσει... Κρίμα να πάει χαμένο τόσο τοστ... Η Νασίν το κατάλαβε με τα μεγάλα μαύρα της μάτια που γυάλιζαν από ευτυχία... Κι όταν έπαιζαν... κι όταν διάβαζαν μαζί και η Δήμητρα της έγραφε την αντιγραφή και τη βοηθούσε στην ορθογραφία... Το σκουρόχρωμο χαμόγελο της Νασίν ήταν το καλύτερο παιχνίδι... πάντα κέρδιζε!

- Μα δεν έφυγε αυτή φέτος;

- Θα γυρίσουν πάλι όταν βρει δουλειά ο μπαμπάς της κι η μαμά της στην Ευρώπη. Θα έχουν λεφτά και θα γυρίσει... Θέλω την κούκλα που της μοιάζει... Θέλω να την παίξουμε μαζί, να ξέρει πως είναι όμορφη, όμορφη... πως είναι φίλη μου...

Την άλλη μέρα τα μαύρα ματάκια της κουκλίτσας αναβόσβηναν στις λαμπερές ματιές του χριστουγεννιάτικου δέντρου στο σαλόνι...

- Χρόνια πολλά, Νασίν... Καλή χρονιά!

Δ.Σ.